

— Да, мисля, че добре е залѣяно, — дума си ковачътъ. — А сега вече можешъ да излѣзешъ.

Отвори кисията, и дяволътъ уфейка, та се не видѣ.

Но мина време, и ковачътъ се досети, че зле е сторилъ, като се бѣ съгласилъ съ дявола:

— То се знае, че въ рая нѣма да ме пуснатъ и кжде ще се дена, щомъ и съ дявола се скарахъ.

И реши, че добре ще бжде колкото може по-скоро да се настани нѣйде — въ рая или въ пкъла, безразлично кжде. Нѣма да остане безъ стрѣха я. Нарамилъ чукъ и тръгналъ. Стигналъ оня кръстопжтъ, дето се дѣлятъ пжтищата за рая и за ада. Тукъ настигна той селския шивачъ. Върви си шивачътъ, подскача и размахва ютия.

— Здравей! — дума му шивачътъ. — Кжде така?

— Въ рая, ако ме пуснатъ. Ами ти?

— Не сме другари: искамъ азъ по-скоро да се пхна въ ада — знаемъ се малко нѣщо съ дявола.

Сбогували се и продължили пжтя си. Ковачътъ бѣ якъ, здравъ, и крачеше по-бързо отъ шивача и рано стигна предъ вратитѣ на ада. Тукъ той заповѣда на стражара да съобщатъ на дявола, че единъ човѣкъ иска да поговори съ него.

— Попитайте го кой е, — поржчва дяволътъ на стражаритѣ.

— Поздравете го и му кажете, че азъ съмъ сжщиятъ оня ковачъ съ кисията, той ме знае. И кажете му още моля ви се, по-скоро да ме пусне. До пладне съмъ работилъ и толкова пжтъ съмъ билъ.

Щомъ узна кой го търси, дяволътъ веднага заповѣда на стражата по-бързо да заключатъ всички деветъ катанци на адовитѣ врата.